FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 14. maj 1985 *

Høje Domstol.

I denne sag har Tribunal de grande instance d'Orléans, under en for den verserende straffesag, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse af 27. juni 1984.

I hovedsagen er Jean-Pierre Gontier, som er bestyrer af et »Leclerc«supermarked, tiltalt for at have overtrådt den franske arrêté ministériel nr. 83-58/A af 9. november 1983 om fastsættelse af mindstepriser for detailsalg af benzin. Under hovedsagen har Gontier til sit forsvar gjort gældende, at nævnte franske bekendtgørelse er i strid med fællesskabsretten. Med henblik på en afgørelse heraf har Tribunal de grande instance d'Orléans forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5 fortolkes således, at de indeholder et forbud for en medlemsstat mod ved lov eller administrative bestemmelser at indføre mindstepriser for salg af normalbenzin og superbenzin?

Kan fastsættelsen af sådanne mindstepriser udgøre en kvantitativ indførselsrestriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning i traktatens artikel 30's forstand, og kan fastsættelsen heraf være begrundet i et ufravigeligt hensyn til den offentlige orden i den i traktatens artikel 36 forudsatte betydning?«

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den foreliggende sag, svarer til omstændighederne i sag 231/83, *Cullet* mod *Centre Leclerc*, hvori Domstolen afsagde dom den 29. januar 1985. De faktiske omstændigheder i den foreliggende sag fandt imidlertid sted i maj 1984 og faldt dermed ind under arrêté ministériel nr. 83-58/A af 9. november 1983 og ikke arrêté ministériel nr. 82-13/A, som med virkning fra 15. november 1983 blev ophævet og afløst af førstnævnte arrêté. Der må derfor tages stilling til hvorvidt, og i givet fald i hvilket omfang, dette ændrer de rejste fællesskabsretlige problemer.

I henhold til de franske lovbestemmelser, der var i kraft på tidspunktet for de faktiske omstændigheder såvel i *Cullet*-sagen som i den foreliggende sag, blev mindsteprisen for salg i detailleddet fastsat ved at fradrage et vist antal francs pr. liter fra den maksimale salgspris pr. liter, der blev fastsat ved hjælp af en række komplicerede beregninger, som er beskrevet i forslaget til afgørelse og dommen i *Cullet*-sagen. I henhold til den i *Cullet*sagen omhandlede arrêté ministériel nr. 82-13/A udgjorde fradragsbeløbet 9 centimes pr. liter for normalbenzin og 10 centimes pr. liter for super-benzin. Fra den 15. november 1983 blev fradragsbeløbene ændret til hhv. 16 og 17 centimes ved arrêté ministériel nr. 83-58/A, som er omtvistet i den foreliggende sag. Bortset fra denne ændring forblev ordningen i Frankrig vedrø-

* Oversat fra engelsk.

rende fastsættelse af mindstepriser for detailsalg af benzin uændret, for så vidt angår bestemmelsernes indhold. Følgelig rejser den foreliggende sag de samme fællesskabsretlige problemer som *Cullet*-sagen.

Disse problemer er klart formuleret i de spørgsmål, som er forelagt af den nationale ret. Uanset at spørgsmålene ikke nævner EØF-traktatens artikler 85 og 86, har Domstolen allerede i *Cullet*-sagen fastslået (jfr. præmisserne 15-18), at disse artikler ikke som sådanne finder anvendelse på en sag som den foreliggende.

Indlæggene fra tiltalte, den franske regering og Kommissionen har ikke tilføjet noget væsentligt til de argumenter, der blev fremført for Domstolen i *Cullet*-sagen. Heri tog Domstolen stilling til alle de spørgsmål, der var rejst vedrørende artiklerne 3, 5 og 30. Lige så lidt som i *Cullet*-sagen (se Domstolens udtalelser herom i præmisserne 32 og 33) er det i den foreliggende sag blevet godtgjort, at bestemmelserne i artikel 36 kan give hjemmel til importrestriktionerne og dermed udelukke anvendelsen af forbudet i artikel 30 mod foranstaltninger med tilsvarende virkning.

Jeg er herefter af den opfattelse, af de grunde, som er anført i dommen af 29. januar 1985 i *Cullet*-sagen, at de spørgsmål, der er forelagt af Tribunal de grande instance d'Orléans, bør besvares således:

»1) EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5 er ikke til hinder for en national ordning, hvorefter de nationale myndigheder fastsætter en mindstepris for detailsalg af brændstoffer.

2) En sådan ordning er i strid med EØF-traktatens artikel 30, når mindsteprisen udelukkende fastsættes på grundlag af de nationale raffinaderiers overtagelsespris, og denne er afhængig af den officielle listepris, som udelukkende beregnes på grundlag af de nationale raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på de europæiske markeder afviger mere end 8% fra denne kostpris.

3) Det er ikke godtgjort, at bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 36 indeholder hjemmel til at fritage de nationale bestemmelser fra forbudet i traktatens artikel 30.«

Det tilkommer den nationale ret at træffe afgørelse om parternes omkostninger i hovedsagen. Der skal ikke træffes afgørelse om Den franske Republiks og Kommissionens omkostninger.